

HALDUN İLKDOĞAN

KRALIN GÖLÜSÜ

BOLENA

BARAKA

Rüzgarlı Tepe

YAŞAM YASALARI MERKEZİ

KÜTÜPHANE

PIRAYE

SIFAHANE

KENT MEYDANI

KAĞITHANE

MEZELER EVİ

PIRAYE

GİRİŞ

Adam çadırın yarı çürümüş kumaşını aralayarak içeri girdi. Yüzü topraktan yeni çıkarılmış bir pancar kadar yorğun ve topraklıydı. Çizmelerindeki çamur etrafa saçılınca kadın hemen eteğinin altını karnından içeri bükerek geldi arkasından, “Bir öğretemedim sana şu zımbırtılarını dışarda çıkarman gerektiğini. Evde bebek var, temiz ol biraz,” diye söylendi. Sonra da çalı süpürgesiyle dışarı süpürdü pislikleri.

Bebek yerde emekliyordu, annesinin seslenişıyla dönüp oturdu. Babasına bakıp gülümseyerek “Ba!” diye seslendi, kollarını uzatmış ellerini açıp kapatıyordu. Kendi bileğindeki doğum lekesine baktı. Bakır kızılı, hafif parıltılı ve kıvrılan bir saç buklesini andıran dikkat çekici bir lekeydi bu.

Adam, “Biliyorum ama oğlumu özledim.” diyerek çocuğu kucakladı. Kirli suratıyla çocuğun yanağına sayısız öpücük

kondurdu. Oğlan parmaklarını babasının kıvır kıvır sakallarının arasında gezdirdi oyun oynar gibi, meraklı ve hınzırdı.

Kadın gelip adamın kahverengi, kıvırcık saçlarındaki saman kalıntılarını ayıklayarak konuştu, “Bir söylenti dolanıyor ortalıkta. Tarlaları satacaklarmış. Bütün mevsimlik işçileri de hasat bitmeden göndereceklermiş.”

Adam yüzünü ekşitti, “Fare suratlı, şişko herifin karısı mı dedi bunları sana?”

Kadın başını sallayarak onayladı, adamın dudakları titredi. “İnanma şu zırvallıklara,” diye söze girdi. “Onlar ne duyarsa zaten felaket olacakmış gibi çığırkanlık yaparlar. Bebeğimizin bileğindeki doğum lekesine bile yaygara koparıp *Lanetli bu bebek* diye ortalığı velveleye vermediler mi? El kadar bebeyi böyle hasetlikle kirletmeye çalışanın ağzından çıkan hiçbir şeyden hayır gelmez. Konuşma diyorum sana şu kadınla.”

Kadın söylentilere inanmış gibi görünüyordu, adamın uyarılarına aldıriş etmedi, “Bunun konuşulması bile korkutucu. Mevsimlik işçiler hasattan sonra gidince tarla sahibinin eski ahırında kalıyoruz, farkındasın değil mi? Tarlaların bahanesiyle bizi burada tutuyorlar. Satarlarsa bize ihtiyaçları kalmaz ki.”

Bebek, parıldayan gözlerini kırttı ve minicik elini uzatıp kadının yanağına dokundu, onu sakinleştirmek ister gibiydi.

Adam bebeğın yaptığını izliyordu, “Bak, oğlumla aynı fikirdeyiz. Bunları düşünme şimdi. Vergiler, tohum, gübre fiyatları arttı dediler. Aracılar da çıkan mahsulden pay istemeye başlamışlar. Adamlar da perişan ama bulurlar bir çaresini. Şimdilik satacaklarını söyleyen olmadı.”

“O arttı, bu arttı diyorlar ama kendilerine gelince harcamayı biliyorlar. Bahane hepsi, insanların parasından kısacaklar. Tarlacıbaşı'nın yeni bir at aldığı söyleniyor. Kaç paradır kim bilir?”

“Hişşt. Bu bizi ilgilendirmez. Burada yaşamamıza izin veriyorlar. Mevsimlik işçi gibi oradan oraya sürünmekten iyidir. Ayrıca o kadınla da bir daha konuşmanı istemiyorum. Aklına olur olmadık şeyler sokup seni huzursuz, beni de sinir ediyor. Böyle şeyleri kafana takma sen.”

“Doğru da işte korkuyor insan. Önceki gibi sadece ikimiz olsak dert değil. Şimdi bir de oğlan var.” diyerek bebeği adamın kucağından aldı.

Adam topraklı, çatlamaş elleriyle kadının saçını okşadı, “Bugün buradayız, yarın diye bir şey yok. O zenginler için var. Bırak onu tarlacıbaşı düşünsün. Bizim kaybedecek paramız yok. Onunsa bir sürü şeyi var.”

Kadın iç çekti, “Oğlanın daha iyi bir hayatı olsun istiyorum. Bir yol bulmaya çalışıyorum.”

Adam şefkatle karısına, “O zaman ona iyi bak. Gerisini ben düşünürüm.” dedikten sonra cebinden kocaman bir pancar çıkardı, “Bugünün hasatından.” dedi. Kadın inanmamış gibi kıstı gözlerini.

Adam sakince, “Bakma öylee, çalmadııım. Tarlacıbaşı yeni bir at almış demiştin ya.” deyince kadın göz devirerek cırladı, “Al işte...”

“Evet! Nasıl da seviniyor çocuk gibi. Beyaz, kıvrır kıvrır yeleleri varmış, bacakları çok uzunmuş. Bulut koymuş adını. Önceden beri soyu pek, kısarak bir at almak hayalimiş. Bunun için adak bile adanmış. O gün geldiğinde kasaba

büyüklerine üç, tarladakilere de birer pancar verecekmış.” dedikten sonra diğer cebinden bir pancar daha çıkarıp, “Bizim iki pancarımız var ama. Oğlana hediye. Ha, unuttuyordum.” deyip çadırın dışına çıktı adam içeri geldiğinde içi yarısına kadar dolu ince uzun bir soğan torbasıyla geri döndü. Ama içinde soğan yoktu.

“Tarlacı başının karısı emretmiş seyise, çocuklarının bebeklik kıyafetlerinden getirdi oğlan giysin diye.”

“Kızı hâlâ ortalıkta yok herhâlde. Bu paçavraları onun bulunması için sadaka niyetine dağıtıyormuş. Eskiden olsa o cimri karısı bir ipliğini bile vermezdi kimseye. Oğulları da şehre kaçmışlar, onların da geleceği yokmuş.”

“Kızından da oğullarından da haberim yok ama bizi diğerlerine göre daha çok sevdikleri ortada. Sadaka da olsa eşyaları bize verdiler.” derken içeri esen sert rüzgârla çadır sarsıldı. Zaten emaneten ayakta duruyordu.

Kadın fırlayıp çadırın girişini kapatırken, “Evet, bizi sevdikleri ortada, uzaktan herkes herkesi sever. Onlar için gece gündüz çalışıyoruz ama tenceremizde soğanlı düğürçük çorbasıyla arada bir verdikleri pancar dışında bir şey pişmiyor,” dedi bebeği usulca divanın üzerine bıraktı sonra da torbayı alıp bir köşeye koydu. Pancarları yıkamak için bir kova dolusu su ve iki pancarla dışarı çıkarken adam arkasından, “Nankörlük etme. Söylentilere de çok kulak asma,” dedi yüzünde nahif bir ifadeyle.

Kadın çadırın girişinden kafasını uzattı, “Söylentiler Tarlacıbaşı’nın aldığı atın parasını bu yılki mahsulün parasıyla ödeyeceğini de söylüyor. Sadece gerçeği görmeni istiyorum. Körü körüne bu insanlara inanmaktan vazgeç

artık. Akşama kadar çalışıyorsun, hakkını verse bir ev olmasa bile köydeki acuze barınaklarından birini alabiliriz.”

Adam dudak büktü, “Köyün yaşlı, kimsesiz kadınlarına verilen kara büyülu barınaklarında yaşamaktansa burada, bu çadırda kalmayı yeğlerim. Kapılarında asılı kör düğümlü kara kurdeleleri görünce bile tüylerim diken diken oluyor,” dedi, amacı kadının fikrini aşağılamak değildi. Sadece onun ne demek istediğini anlamıyordu. Varsa yoksa Tarlacıbaşı'nın iyiliğiydi önemli olan, o iyiyse onlar da iyi olur diye düşünüyordu. Hayatında başka bir olasılık içinde yaşamamıştı hiç. Başka bir olasılık var mıydı? Ondan bile bir haberd. Bilemiyor, göremiyor anlayamıyordu bu yüzden gerçekleri.

Kadın pancarları yıkarken yan çadırdan yüzü yaralı bir kadın elinde paspasla dışarı çıktı. Paspası çırparken göz ucuyla da kadına ve elindeki pancara baktı.

“Kız bana bak. Geçen köyden bir acuzeye sormuşlar senin oğlanın bakır kızılı doğum lekesini. Acuze, ‘Öyle bakır kızılı, elle yapılmış gibi düzgün doğum lekesi görülmüş şey değil. İşaretlenmiş o çocuk. Uzak durun, musibeti önce çevresindekileri vurur’ demiş.”

“Ne işaretlenmesi? Ne musibeti kadın? Siz iyice şaşırđınız. Aptallığınızla kirlletmeyin oğlumu.”

“Herkes aynı şeyi söylüyor. Karar vermek bize düşmez. Siz anası babası olarak bir an önce bakın çaresine.”

“Bıktım sisin hurafelerinizden. Ağızından çıkanı duy yoksa ben duyurmasını bilirim.”

“Yalan mı? Doğduğundan beri uğursuzluk başımızdan eksik olmadı. Şimdi aldığımız paradan da kısıcaklarmış.

Lanetli bu çocuk. Bak demedi deme, yarın kendi doğurduğuna düşman olursun. Gün gelir başını taşlara vurursun. Elin derdine kulak kapatılır da kendi lanetine gücün yetmez.” deyip elindeki paspası hiddetle çırpıtı ve kaçarcasına çadırına girdi kadın.

BÖLÜM I

Tarlacıbaşı'nın kızı Hüma “Yanınızda doğum kartı var mı?” diye sordu Şifacı'ya. Piraye kadının bebeğini beşiğine bırakıyordu. Sorusu dikkatini çekmişti. Bebeğin doğum kartı çekmeceydeydi. Yeni bir tane istemesine anlam verememişti. Sanki hanımefendisi sorusuyla ona bir görev vermiş gibi çekmeceye yönelmişken Şifacı, Hüma'nın sorusuna cevap verdi, “Var hanımefendi. Diğerini kaybettiniz sanırım. Hemen yenisini yazayım.” Başka bir hasta randevusu varmış gibi köstekli saatini çıkarıp baktı ve yeleğinin cebine geri koydu. Yuvarlak gözlüklerini düzeltip kahverengi, deri çantasının küçük cebini açtı.

Hüma doğrulmaya çalıştı ıkınarak, karnını tutuyordu. Piraye yarısına kadar açtığı çekmeceyi bırakıp Hüma'nın yanına koştu, “Aman hanımım hareket etmeyin. Siz ne istiyorsanız, buyurun ben yaparım.” Hüma'nın sırtındaki

yastığı düzeltirken nefesi günah üflüyormuş gibi çekinerek alçak sesle konuştu, “Doğum kartı çekmeceye hanımım, getireyim mi?”

“Biliyorum Piraye. Ayrıca iyiyim ben, bu kadar üzerime düşme. Senin oğlan doğal kaç yıl olmuştu?” deyince Piraye şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, “Dokuz yıl oldu hanımım.” dedi, neden sorduğunu merak etmişti, hâlâ anlamamıştı Hüma’nın ne yapmak istediğini.

“Sizden bir ricam olacak. Bir doğum kartı da Piraye’nin oğlu için doldurup mühürler misiniz?”

Piraye irice açılan gözleriyle Şifacın’ın ağzından çıkacak sözü bekliyordu.

“Bu,” dedi Şifacı, dudasının bir kenarını büzüştürmüştü, Hüma’yı sinirlendirecek bir söz söylemekten sakınarak, “Pek doğru olmaz hanımefendi,” diye tamamladı cümlesini ve çıkardığı kartı yerine soktu.

“Merak etmeyin fazladan paranızı alacaksınız.” Hüma çoktan kartı görmüştü, “Ben kaybettiğimi söylerim. Nasıl olsa kızmaya bahane arıyorlar,” alaycı bir gülümseme vardı yüzünde, “Ellerine fırsat vereyim de boşa gitmesin.” dedi.

Şifacı oyalanırken diklendi Hüma ona, “Bu kadar düşünmene gerek yok, altı üstü bir doğum kartı. Şimdiye kadar her işini ahlaklı bir şekilde mi yaptın da şimdi düşünüyorsun? Ağzımı açtıracaksın benim. Serbest çalışan şifacıların ne tür pis işlere bulaştığını, insanların paralarına göz dikip yalan yanlış hastalıklar ürettiklerini bilmediğimi mi sanıyorsun? Doğumda çocuğun boynuna zarar verdiği için tekrar geldiğinin farkındayım. Daha çok para almak için kasten yapmadığını kanıtlayabilir misin? Bu bir duyulursa

başına gelecekleri sen düşün artık,” dedikten sonra kibar haline döndü tekrar, sakın bir ses tonuyla, “Yaparsanız size bir iyilik de sözüm olsun. Köyün diğer doğumları için de sizin getirilmenizi, elinizin bereketli olduğunu, sağlıklı çocuklar doğurttuğunuzu söylerim. İnanırlar zaten hemen böyle şeylere,” diye ekleyince Şifacı baktı Hüma’ya, kızıla çalan keçi sakalını sıvazlayarak düşündü. Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyordu.

“Bundan kimsenin haberi olmayacak,” diyerek tekrar çıkardı kartı çantasından. İkna olmuştu. “Adı ve doğum tarihi nedir?”

Hüma, “Alaz,” dedi Piraye’nin elini tutarak, “Alaz. Tam da doğduğu günkü gibi. Yazın ortasında, güneşin saman balyalarını ateşe verip kıvılcımları havaya savurduğu sıcak bir zamanın hediyesi. Öyle demiştin değil mi?” yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, Piraye başıyla onayladıktan sonra Şifacı’ya, “Dokuz yıl önce ağustos ayında doğmuş ama günü belli değil,” dedi.

“Anne ve baba adı?” diye sordu Şifacı, Hüma atıldı yine, “Anne adı Piraye, baba da Aslan?”

“Soyadınız?” deyince Piraye düşündü. Bir soy isimleri yoktu, tarlada çalışan kimsenin bir soy ismi yoktu. “Eyman,” dedi Hüma, babasının soyadını söylemişti. Şifacı gözlüklerinin altından suçlayan bir bakış attı, “Ne var? Fena mı? Onurlu, soylu diye orada burada yalandan naralar atmaya yaramaktan daha çok işe yaramış oldu,” dedikten sonra gözleriyle yazmasını ısrar etti.

Şifacı kartı doldurdu, mum ışığında erittiği kırmızı balmumunu akıttı karta ve mührünü bastı. “Bunu kimse gör-

mesin, çok iyi saklamak zorundasınız,” diyerek ikisini de uyardı kartı Piraye’ye verirken. Ardından çantasını topladı ve bir sonraki kontrol gününü defterine işleyip Hüma’ya da bilgi verdikten sonra vedalaştı.

Piraye şaşkıındı, oğlunun doğum kartının olması onu fazlasıyla mutlu etmişti, “Teşekkür ederim,” dedi minnetle Hüma’ya.

“Sen benim bu cehennemde elim ayağım oldun Piraye. Biraz yardımım dokunmuş çok mu? Bolena’dan geldim geleli sığındığım tek şey samimiyetin. Alaz benim de oğlum sayılır. Onun o bileğindeki doğum lekesi yok mu?..”

Piraye’nin yüzü asıldı. Hüma Piraye’nin çenesine dokunarak başını kaldırdı, “İnsanların ne dediği önemli değil. Oğlun lanetli falan değil. Ben kaç tane insan gördüm doğum lekesi olan, hiçbirinin de bunu bir lanet olarak gördüğünü hatırlamıyorum. Hatta gittiğim şehirde aksine bunu bir ayrıcalık olarak görüyorlardı. Burada kimsenin değeri yok. Bana baksana, daha bir yıl önce Eyman’dım, şimdi Karakum oldu soyadım. Tarım işçilerini geçtim burada köyün kadınlarının bile adının gerisi yok,” diyerek yan tarafındaki komodinin çekmecesinden bir kitap çıkardı.

“Alaz’a doğum kartı verdirmemin bir sebebi var. Senin gibi zeki bir kadının burada yok olmasını istemiyorum. Alaz’a başka bir hayat sunmayı düşünüyordun. Bu sefil yerden çıkmalısınız. İnsanların onu bir lanet olarak değil de bir lütuf olarak görebilecekleri bir yere gitmelisiniz. O kart işine yarayacaktır.” dedikten sonra kitabı Piraye’ye uzattı. Kitabın üzerinde süslü el yazısıyla kocaman bir yazı ve altında da bir sokak resmi vardı. Sokakta dolaşan güzel

kıyafetli insanlar oldukça dikkat çekiciydi. Piraye okuyamadığı için Hüma parmağıyla göstererek okudu yazıyı: *Bolena*. Şimdiye kadarki bütün konuşmalarında mutlaka adı geçen şehirdi bu. Kendine ait bir yönetimi olan, şaşalı, tarlanın kirinden, pasından uzak ve zamanının ötesinde bir şehir olarak dile getirirdi Hüma.

“Beyaz tenli şehir,” dedi Hüma gözlerinin içi parlıyordu. “Yüksek, geniş pencerele beyaz evler, altın varaklı ferforjeler, salonlarındaki muhteşem avizeler.” diye anlatırken Piraye’nin de gözlerinde canlanıyordu şehir.

Hüma köyden kaçıp Bolena şehrine gittiği için elindeki kitabı ve oraya dair başka birçok anıyı elinden almasınlar diye saklıyordu. Piraye’ye güveniyordu, bu yüzden göstermişti ona kitabı. Piraye adını çok kez duyduğu ama neresi olduğunu bilmediği bu şehrin resmini ilk defa gördüğü için hayal ettiğinden bile güzel olmasına şaşırılmıştı.

“Gariptir, toprağı beyaz görünür ama şeffaf olduğu söylenir. Avucuna aldığında da beyazdır, ışığın yansıması öyle gösteriyormuş. Geceleri de sokağın kandilleriyle bir kristal gibi parlıyordu. İnsanları da toprağı gibiydi, *Eğer kalbinin saflığını yansıtırsan ışık seni de görünüür kılar* der dururlardı.” Hüma’nın Bolena’ya olan sevgisi ve özlemi sesindeki coşkuya yansımıştı, “İnançlarına göre Bolena, *insanların gözlerini kapattıklarında ulaşabildikleri ve diğer insanlarla bir bütün olabildikleri ilham demekmiş*. Ona ulaşmak da bir yola çıkma, bir yolda olma haliymiş,” dedi ve gözlerini kapattı, yüzünde beliren huzur ruhunun Bolena sokaklarında gezindiğinin kanıtıydı.

Kapının ansızın ardına kadar sarsılarak açılmasıyla oldukları yerde sıçradı ikisi de. Hüma'nın kocası gelmişti.

“Bu kadının ne işi var hâlâ burada?” dedi saygısızca, hızla yürüdü beşiğe doğru ve bebeği kucığına aldı.

Kocası görmesin diye kitabı battaniyenin altına sakladı Hüma. Gözlerini silip sinirli bir tavırla, “Nereye gidecekmış? Bana yardım ediyor. İşine bak sen,” diye tersledi kocasını, yerinde hafif doğrularak. Doğum yapalı henüz üç gün olmuştu ve sancıları tam olarak geçmemişti.

“Haberiniz yok herhalde, baban bir büyücü getirtti bugün. Bize de ‘Akşam herkes evinde olsun, dışarda kimse kalmasin’ diye sıkı sıkı tembih etti.”

Hüma sordu, “Ne diye getirtmiş Büyücü’yü?”

“Neden olacak, daha çok para kazanmak için. Yıldan yıla azalan hasadın bereketini arttıracakmış kadının büyüsü. Baban da senin aklından. Gözünü hırs bürümüş. Cıvardaki köylerin en çok kazanan Tarlacıbaşısı olacakmış. Rüyasında görür. Onu terk eden oğullarını pişman etmeye çalıştığını bilmeyen yok. Keçileri kaçırdı iyice. Akılsızlığıyla başımıza iş açmasa bari.”

“Abartma,” dedi Hüma ve tiksindir gibi baktı, “Ne işi açabilir ki Büyücü başımıza?”

“Efsunu çok kuvvetli bir soydanmış. Onların da kötüsü çok kötü, iyisiyle de karşılaşanı duymadım hiç. Babanı da uyardık da işte, bizi dinleyen kim? ‘Bir şey olmaz sokakları tütsüleyecek. Sonra da acuze barınaklarının kör düğümlü siyah kurdelelerini takacak ve gidecek’ deyip geçiştirdi.”

“Saçmalık, insanlar kullanmasın diye uydurdukları safsata için Büyücü mü getirtmiş bir de?” dedikten sonra Piraye’ye dönerek, “Aman ha yaklaşma o barınaklara, sonra felaketler peşini bırakmaz,” dedi yalandan gözlerini belerterek.

“Bir işçinin yanında barınaklar hakkında böyle konuşmamalısın,” diyen adam rahatsız olmuştu Hüma’nın alaycı tavrından.

“O zaten biliyor neyin ne olduğunu.”

Adam sessizleşti. Bebeği beşiğine bıraktı, “Gevezelik etmeyi bırak da yolla şu kadını. Yoksa babandan paparayı yersin yine,” dedikten sonra bir hışımla odadan çıktı.

“Sen bakma ona. Biraz daha kal. Hem bu halde çocuğa tek başıma bakamam,” diyerek battaniyenin altından kitabı çıkardı, “Bu senin olsun. Çatının arasına birkaç tane saklamıştım. Bende var daha.”

Piraye aldı kitabı, bir taraftan çevirip sayfalarını inceledi bir taraftan da bebeği kontrol etti. Hüma bitkin görünüyordu, çok geçmeden uykuya daldı. Biraz uyusun ve dinlenebilsin diye bebeğin başında durdu Piraye. Alaz’ı düşünüyordu, seyisin yanına bırakmıştı onu. Ahırdaki atların temizliğini yapacak, yemlerini verecekti. Pencereden baktı, hava kararmak üzereydi. Beşiğin yanı başında bekledi öylece. Hüma’yı yakından tanıyınca o kadar sevmişti ki şu anda bile hareket ederken hafif bir esinti gibi davranmaya çalışıyor, uyanmaması için elinden geleni yapıyordu. Böylece iki, üç saat geçmişti. Bebek ağlayarak uyandı, onun sesine annesi de uyandı. Piraye bebeği Hüma’ya verdi ve çıkmak için müsaade istedi.

Sokaklar karanlığın örtüsüne bürünmüştü. Adamın dediği gibi köyün sokaklarından tütsü dumanları yükseliyordu. “Alaz çadıra gitti mi acaba?” diye içinden geçirirken ahırın kapısının açık olduğunu ve içerde bir kandilin yandığını fark etti. Alaz içerdeydi, Tarlacıbaşı'nın atını kaşağılıyordu. Bir eliyle kaşağıyı sürüyor diğer eliyle de atın gövdesini sıvazlayıp bir şeyler mırıldanıyordu.

Piraye usulca yaklaştı. Atın beyaz gövdesinde Alaz'ın bileğindeki doğum lekesine benzeyen desenler olduğunu fark etti. Alaz elindeki kaşağıyla yapmıştı bu desenleri. O kadar düzenli işlenmişti ki sanki atın gövdesi doğuştan böyleymiş gibi duruyordu.

“Çok güzel olmuş,” diyerek diz çöktü oğlunun yanına Piraye, hayran hayran bakıyordu atın gövdesine. Sonra cebinden doğum kartını çıkardı ve doğduğu günün, kendisinin ve babasının da adının bu kartta yazılı olduğunu anlattı ona. Alaz dikkatlice baktı karta, bir şey anlamamıştı ama insanların ‘lanetli bu çocuk’ yaftalarından bu kart sayesinde kurtulup kurtulamayacağını da düşünmedi değil. Zaten tarladaki işçilerden uzak duruyor, çocuklarıyla arkadaşlık etmiyordu.

“Hadi gidelim artık, geç oldu,” diyerek ayaklanıp etrafa saçılmış aletleri topladı Piraye ve kandili alıp ahırdan çıktılar.

Bir ayak sesi duyuldu. Kandili kaldırıp baktıklarında karanlığın gerisinden gelenin Tarlacıbaşı olduğunu gördüler. Ellerini yeleğinin ceplerine sokmuş, böbürlenerek, yargılayıcı bakışlarla geliyordu onlara doğru. Alaz Tarlacıbaşı'ndan

çekiniyordu. Annesinin yanında bakışlarını yere indirerek durdu.

“Siz neden dışardasınız? Size söylenmedi mi?” diye tısladı adam, Piraye de başını eğdi adamın hükmedici sesine itaat eder gibi.

“Söylendi efendim. Kızınızla ilgilenmem gerekti biraz. Malum yeni doğum yaptı,” deyince adam geri adım attı, kızına söylendi bu sefer de, “Kendisi baksın da burnu sürtsün biraz. Siz de usulca kaybolun. Büyücü sokaklarda geziyor. Kadını rahatsız etmeyin.”

“Efendim,” dedi Piraye uzun süredir böyle bir anın gelmesini kolluyordu zaten. Tarlacıbaşı’na sormak istediği bir şey vardı. “Efendim, siz de uygun görürseniz oğlan okuma öğrensin.” dedi çekinerek.

Tarlacı başı piposunu ağızından çıkardı, bakışlarını bayıltarak, “Okumayı öğrenip ne yapacaktı? En fazla seyis olur, o bile zor. Olsa bile atların okuma bilen birine ihtiyaçları yok,” deyip susturmaya çalıştı Piraye’yi.

Piraye cesaretini toplayıp, “Ama efendim, başka bir hayatı olsun. Bizim gibi olmasın,” diye ısrar etti.

“Başka bir hayatı mı olsun? Buradan gitmek istiyorsunuz yani,” Tarlacıbaşı pis pis güldü, “Sizin kafanız basmaz böyle şeyleri düşünmeye. Kızımın marifeti kesin bu? Bana bak kadın, aklın varsa oğlunu tarlada çalışması için yetiştirirsin, şansı varsa iş bile bulabilir. Kimseyle konuştuğunu görmedim. Bu yabanilikle ne kadar yaşar bilmem ama iyi bildiğim bir şey var, aç kulaklarını beni dinle. Sizin gibi tarla fareleri tarlada yaşarlar, tarladan çıkarlarsa üzerine

basan biri olur muhakkak. Bu sözümü unutma,” deyince Piraye arkasında tuttuğu yumruğunu sıktı. Onuru kırılmıştı.

“Başka bir hayatmış. Pehh! Sizin işlerinizi yarın tekrar gözden geçireyim. Kocan da sen de az çalışıyorsunuz demek ki. Kafanızı boş işlere yoracak vaktiniz var belli. Yarın gösteririm ben size. Gidin hadi,” diye hırılınca adam, Piraye Alaz’ın elinden daha da sıkı tutarak uzaklaştı oradan.

Adamın söyledikleri aklında kıvılcım saçıyordu. Karanlığı yararak ilerledi yolda. Etrafında dumanlar artmaya başlamıştı. Toprak yolun gidişini takip etmek zorlaşıyordu. Dumanların arasında yolun ortasına bırakılmış, dibinden ateş yükselen çalı yığını çıktı karşılarına bir anda. Etrafından dolaşıp geçince iki elini havaya kaldırmış Büyücü’yle karşılaştılar. Bir elinde bir demet ot tutuyordu, otun ucundan da dumanlar yükseliyordu. Büyücü kafasını kaldırmış bir şeyler fısıldıyorken onu rahatsız etmemek için küçük adımlarla devam ettiler yollarına.

“Ne bu aceleniz?” diyerek kafasını yavaşça onlara çevirdi Büyücü. Buruşmuş tenindeki çizgiler çalının yükselen alevinin bıraktığı gölgelerle daha da derinleşmişti. Beyaz saçları, olmayan rüzgârda savrulurken mavi gözleri gecenin karanlığında çakmak çakmak yanıyordu.

Piraye ağırlaştığını hissetti bedeninin, adımları yavaşladı ve durdu. Baştan aşağı ürpertiyle kaplanmıştı. Alaz’ı arkasına çekmeyi akıl edebildi sadece. Büyücü önce Piraye’ye sonra da Alaz’a baktı, elindeki otu onlara doğrultarak üzerlerine dumanını üfledi. Piraye hareket edemediğini hissetti.

Büyücü etrafını kolaçan ediyordu. Piraye’ye dönüp, “Beni bu masumiyetten mahrum mu bırakacaksın?” di-

yerek Alaz'a doğru eğildi. Boş eliyle ellerini tuttu. Piraye titriyor Büyücü'nün ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Büyücü iyice inceledi Alaz'ın ellerini, bileğindeki doğum lekesinde parmağını gezdirdi. Birden Piraye'ye bir burun mesafesi kadar yaklaşmış, "Hımmm," dedi hırıltılı sesiyle, "Kehaneti ellerinde bu çocuğun," hazine bulmuş gibi ür-kütücü bir zafer çılgılığı attı kakkahayla.

Alaz korkmuş iyice annesinin paçasına yapışmıştı. İki de hareket edemiyorken Büyücü elindeki otun külünden bir tutam parmaklarıyla alıp Alaz'ın bileğine, tam da doğum lekesinin olduğu yere döktü. O sırada dudakları kıpırdıyor, bir şeyler söylüyordu. Keskin mavi gözleri büyüyüp kısılı-yordu. Kül, çizgilere dönüşerek lekenin sınırlarına ulaşmış teninden içeri girerken Büyücü, Alaz'ın bileğine avucuyla bastırdı. Alaz avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Canı yanıyordu.

Büyücü durmadı, kafasını gökyüzüne kaldırmış daha yüksek sesle devam ediyordu bir şeyler söylemeye, anlaşılmıyordu da ne dediği. Yarı tıslar yarı çılgılık atar gibi konuşuyordu. Küller Alaz'ın bileğinden yukarı doğru ilerledi teninde ve boynunu geçip yüzünde belirdi. İki yanağında gezinen çizgiler genişçe daireler oluşturuyor ve çoğalıyordu. Sonra gözlerine ulaşmış göz bebeklerini sardıklarında çocuk bağırılmaz olmuştu. Derin bir körlükle kesik kesik nefes alıyordu. Büyücü de çocuk da gökyüzüne bakıyorlardı. Piraye'nin açık, hareketsiz gözlerinden yaşlar akıyordu.

Büyücü bağırarak son cümlesini kurdu, "Onun gücünü benim kıl ve bana dönüştürerek karanlığımı yücelt." Bu cümleyle birlikte Büyücü'den başlayan bir ışık yayılımı

oldu. Büyücü inlemişti. İşi bittikten sonra bıraktı Alaz'ın bileğini. Çocuğun gözlerindeki bulanıklık çözülerek parlak kehribar rengine dönüştü.

“Kârlı bir iş oldu. Kim bilebilirdi?” dedi Büyücü yüzünde sinsi bir ifadeyle ama bir tuhaflık vardı. Büyücü'nün göğsünde kalp atışı görülebiliyordu. Yüzündeki nefretle karışık gülümseme yok oldu. Elini göğsüne götürdü, ayaklarının dermanı kesilmiş gibi geriye doğru sendeledi. Elindeki ot yere düşünce Piraye'yle Alaz'ın vücudundaki katılık gevşemişti. Büyücü hırıltılı seslerle kusar gibi ağızından dumanlar çıkarırken Piraye kemikleşmiş elleriyle yavaşça Alaz'ı kendine daha da yaklaştırdı.

Büyücü yerde kıvranırken Piraye bedenini hareket etmeye zorluyordu. Kandil elinden düştü. Alaz'da henüz bir kıpırdanma yoktu. Ağır hareketlerle oğlanı kucağına alıp oradan kaçacaktı ki Büyücü ayağından yakaladı. Piraye kadına baktığında sağ gözünün mavi renginin koyu kahverengiye dönmüş ve ışıltısını kaybetmiş olduğunu gördü. Ayağını çekmeye çalıştı ama gücünü tam olarak toplayamamıştı.

Büyücü yalvarır gibiydi, “Ver o çocuğu bana,” diye belli belirsiz sesler çıkarıyordu. Tekrar tekrar bu sözü söylerken, son bir hırıltıyla yoğun bir duman çıktı ağızından ve elinden düşürdüğü ot söndü. Piraye hareket edebildiğini fark eder etmez var gücüyle ayağını çekti kadının elinden ve koşarak uzaklaştı.

Büyücü arkasından, “Zehir, zehrini akıttı bana. Getir o çocuğu bana.” diye nefesinin yettiği kadar ciyaklasa da Piraye Alaz'ı sırtlayıp soluksuzca karanlığa karıştı...